

Βλέπει γόφω διαφόρους
τῶν Ρωμαίων κοκκίους
σὺ κατέτις ζωομένους,
νηπιτικούς καὶ μαθημένους.

Δὲν τοὺς ἔμεινε κούραγο δυνατόν τὰ ξερονίσου
καὶ τὸν κόσμο νὰ ἐξηγήσουν.
Πᾶσι πᾶ τὸ κούραγο των,
καὶ χωρὶς τὸ λάλημα των
ἴλιος βγαίνει φλογερὸς
καὶ φωτίζει λαμπρῶς.

Φέγγει καὶ χωρὶς ἐκείνους, καὶ πιστεύουμε πολλοί,
πῶς θὰ σταίη Φασουλή,
νέον φῶς χρυσοῦς ἡμέρας
ἀπὸ μάγους οὐρανοῦς
ὁ διαρηλατῶν αἰθέρας
τῆς Ἑλλάδος κωνοῦς.

Πετεινὸς Ἑλλάδος
χρυσοσπειρινάτος,
κάθε σῶμα σφαλισ, σὺ
ἔψηνσε τὸ κράτος.

Καρνάβαλος μᾶς ἔρχεται μὲ μπάλους κ' ἔσπερδες...
ἡμέρας ἦλθαν, Φασουλή, παράξεναις κ' ἄλλόκοταις...
αὐγὴ δὲν εἶναι νὰ μὴ θῶ μὲς σ' ἡμερῶν
ζωογραφημένους πετεινούς, φασικανοῦς, φραγκόκοταις.

Τούτος ὁ πολὺς Ροστάν
ἔτραλλε καὶ συντεῖς,
ἀποτέλλαις κ' αὐτοῦς,
ποῦ σ' ἡ Μιχαλοῦ χρωστῶν.

Τούτον τὸν μάγο ποιητὴ σκυτῶς τὸν προκομῶ,
ποῦ μᾶς ἀποπεινῶσε μ' αὐτὸν τὸν πετανοῦ.
Ἐδὼν εὐλοῖ... καὶ σ' ἄς κλεινὰς τὸν Σαντικλέρ μᾶς φέρνει,
κ' εἰ τοῦ θεάτρου συγγραφεὶς
βλέπουν ἀλλήλους κατηφῆς
ὡς θυμηθεῖν τὸν Ροστάν τί ποσοστὰν ποῦ κέρνει.

Μὰ καὶ τῆς Ἰταλίας ὁ Σαντικλέρ μοῦ λένε
πῶς γράφει σ' ἔδωκον Ἐδμόνδ' εὐτυχισμένα,
ὡς μὲ τὸν κόκορα σου τραπῆς νηπιλένια,
κ' ἡμεῖς οἱ φρουκαρῶδες
δὲν βγάξομε παράδες
μήτε γὰ μακαρῶδες.

Τὸν κόκορα καὶ μόνο
γὰ σύμβολο κυτῆς
τοῦ τρέχοντος καιροῦ.

Κ' ἔχει γὰ τούτο πόνο
κάθε κλεφτοκοταῖς
καὶ κλεφτοκοκοροῦ.

Ἄλλὰ γιὰτί, βρά Φασουλή, τὸ σῶμα σου σφαλῆς
καὶ δρόλου δὲν μίλις;
Ἢ γλώσσα σου πῶς ἀδραναί;
καὶ πῶς μὲ βλέμματ' ἀπλανῆ
μὲ βλέπεις ἔτσι σιγῆς,
ὡς ἐμπνευσμένους, ὡς τρελλούς;

Φ.— Ἐνθ' οὐ τῶρα τσαμπουάνες περὶ τοῦ πετανοῦ
οἰστῶς μεγάλος ἔρχεται μᾶς σ' ὁ δικό μου νοῦ.
Δράμα σπουδαῖο σκάπτουμαι, ποῦ κόμορς θ' ἀπορῆσθ,
θὰ κἀνὴ κρέτο, Περικλῆ, καὶ μέγα σ' τὸ Παρίο.

Π.— Δὲν φαίνεται πολὺ καλά.
Φ.— Οἰστῶς μεγάλος γαρλάβ
καὶ τὰ δικά μου τὰ βραλά.

Οἰστῶς κατεβαίνου νίσι,
Μοῦσα θάλαια μ' ἡμπνίει.
Βάρδα καὶ θὰ πάρω φόρα,
δράμα θὰ σκαρῶσω τῶρα.

Νίσι κατεβαίνου οἰστῶς,
κ' ἔνας Πήγασος, γομαρῆ,
πηλαεὶ χωρὶς σαμῆρι,
πηλαεὶ χωρὶς καπίστρι.

Π.— Μὰ τί δράμα θάνατ' τούτο;

Φ.— Φοβοῦρ, πρωτοφανῆς,
μὲ πολλὴ πρωτοτυπία καὶ μ' ἀλλοθῶτικαις σκηναῖς,
κ' ὁ Ροστάν αὐτὸς ἀκίμ' μ' ἔλαις τῆς φασικανοῦς
θὰ φανῆ μπροστὰ ὁ ἔλαιος παπαγάλος κωνινῆς.

Δράμα Φασουλικόν, πολὺ φανταστικόν.

Φ.— Τούτο κόκορα δὲν θάχῃ καὶ καμῆμὰ Φασικανῆ,
μόνον δοκρια καὶ χέρτα θὰ μιλοῦν σ' ἡ Σαγνῆ.
Θάνατ' ἔραμα, Περικλέτο,
καὶ πολὺλοκο καὶ σῆτο.

Ὅταν, κἀρα φεραλαῖς,
θὰ σκάψου τὴν αὐλαία,
ἡ Σαγνῆ θὰ παριστῶνῃ
ἐν ἀπέραντο μισοτάνῃ.

Καὶ θὰ βλέπεις τὴν ἀνδράκιλα, τὸ καρότο, τὸ μαρούλι,
τὸ κουκί, τὸ παραποῦλι,
μὰ καὶ τὸ κοκκινγοῦλλο.

Θὰ βγάλω κ' ἔνα λάχανο μεγάλο, κουτομῶμα,
νὰ λέῃ τίτομα λόγια;
Ἄς στρέφῃ τῶρα πρὸς ἐμὲ κάθε Ρωμηὸς πολίτης,
πολὺ καλά ὡς ἔλεγε καὶ σῶφρον μακαρῶτης
πῶς πρέπει μόνο λάχανα παντοταῖνὰ νὰ τρώει,
γενναίως κατρώται.

Δεχθῆτε τὸν Καρνάβαλο μὲ λάχανο σ' ὁ δικό μου,
μὲ γέλομα καὶ μὲ χέρομα,
καὶ πῶς καὶ σῆμερα παραποῦλι πᾶν
βάζετε καὶ σ' ὁ δικό μου λάχανο.

Καὶ θὰ λέῃ ὁ ἔνας κ' ἄλλο
φαμφερῶς μᾶς μεγάλο,
ποῦχει λόγια ὡς μαγνῆταις.

Σὺ σιτήρας ἀνεφάνης,
κόρχορος ἐν τοῖς λάχανοῖς
καὶ Σαοῦλ ἐν τοῖς προφήταις.

Με τὰ λόγια τοῦ λαχάνου θὰ γελάσουνε καρτότα
καὶ χορταρικά πικίλια,
καὶ τοὺ καθενὸς τὰ χνότα
θὰ μυρίζουν λαχανία.

Π.— Σπουδαῖο δράμα φαίνεται...

Φ.— Θὰ σοὺ παρουσιάσω
μὲ τῆλλα τὰ χορταρικά τὸ σέλινο, τὸ πράσο,
καὶ θὰ φωνάζουν γελαστά πρὸς ἓνα κ' ἄλλον Ἕλληνα:
ἔμπρός, παιδιά, νὰ κόψετε τὰ πράσα καὶ τὰ σέλινα.

Π.— Τοῦτο τὸ δράμα φαίνεται πρωτότυπον ἀλήθεια.
Φ.— Δράμα συμβολικώτατον καὶ πλήρες μυστηρίων,
οὐ μὴν θὰ βγαίνουν κ' ὄσπρια, φαούλα καὶ ρεθίβια,
ὅπου συχνάκις προκαλοῦν ἐκρήξεις ἀερίων.

Π.— Βρὲ τί μοὺ λές;

Φ.— ἔκει
θὰ βγαίνῃ κ' ἡ Φακή,
καὶ σαραθὰ θὰ λέῃ:
πολίται πεινάλαιο,

δοσε μὲ τρῶν ἀνδρίζονται καὶ γίνοντ' εὐτραφεῖς,
τροφή προβάλλω καθενὸς γαστριμαρτυκώτατου,
γιὰ μίνα κ' ὅ βοσκὸς Ἦοασὺ τῆς παλαιᾶς Γραφῆς
ἑποῦλησ' στὸν Ἰακώβ τὴν πρωτονομία του.

Ἐξ τῶν φέρων τοὺς καιροὺς ὁ καθίνας κακομολερῆς
ἄς μὲ τρῶν γιὰ καλό του,
καὶ χορταίνων μὲ φακίαι ἐν ἑπιστάσει σὸν Φακίρη
θὰ κιντᾶ τὸν ἀφάλου του.

Ἐὶ πῶς σοὺ φαίνεται κ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Φακῆς;

Π.— Δαιμόνιον ἐμπνεύσεως καὶ τέχνης τραγικῆς.

Φ.— Κι' ἀκόμη ποδοκί, Περικλῆ... θὰ βγοῦν καὶ πρόσωπ' ἄλλα,
ποῦ θὰ σκοτίσῃ καθεμιά δραματικῆ καυκάλα.

Π.— Ἀμώσως εἰστήριος θὰ πάρω γιὰ τὴν πρώτη...

Φ.— Ὅμως μαζὶ μὲ τοῦτα
θὰ βγοῦν καὶ λίγα φρούτα,
πέπωνες κ' ὕδρονόμους, καρπούζια δηλονότι.

Καὶ στὴν Σκητὴ θὰ σκάσῃ μεγάλος ὕδρονόμος,
κ' ἔνα νερὸ θὰ τρέξῃ στὸν τόπο τὸν μουφλούζῃ,
καὶ θὰ χειροροτήσῃ καθίνας διαδελτίπων
μεγάλῃν σημασίαν οὐ τοῦτο τὸ καρπούζι.

Π.— Πῶς σοὺ κατέδη, Φασούλη, τί τοια μέγαλ' ἴδια;

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾶς... σακαμὸς... μιλιζά...

Π.— Ἐοὐ θὰ βάλῃς τὰ γραλιζά
στὸν Σαντακλέρ, στὸν Συραγῶ, καὶ στὸν Ἀστυδία.

Φ.— Κι' ἔνα πεπόνι, Περικλῆ, τῆς Μπακραινας μουλιέτιο
θὰ λέῃ στὸ Ρωμαϊκό:

εἰς γνόσιν φέρω σήμερα· καὶ τουτοῦ κ' ἔκλειου
πῶς πέπων πῆθος πέφικαν ἔνευ ἀκράτου οἴνου.

Ἐπειτα καὶ μὴ πατάτα φουσκωμένη θὰ προβάλλῃ
καὶ θὰ σκούζῃ διατόρως αἰμαὶ συμβολὸν τοῦ Ράλλῃ,
Ὅταν γιὰ σαράντα μέρας, μπηκῆς στῆς Ἀρχῆς τὴν στρατὸν
ἔδεδαιωνε μὲ τόνο
πῶς μ' ἔχει νὰ ζῆσῃ μόνο
μ' ἔν' αἰγὸ καὶ μὴ πατάτα.

Κι'έν'άγγουρι τραφαντό μέσ'στού δράματος τήν φούριζα
μέ θυμό και μέ γολή
για καμπόσους θά'μιλη,
δπου πάντα και παντού ξεφουτρώουν σαν άγγούριζα.

Π.— 'Είσι' λές και για πάγγουρι:
Μία τρέλλα, σκυλομούρη.

Φ.— Και κατόπιν άγκινάρα, Περικλέτο, θά'προβαίνη
λιγερή, καμαρωμένη.
Θά'βολογή κι'έκεινη,
και μέ φειρασμένη λίζαρα
θάρχεται κι'ή Ρωμρούση
νά πατή 'στην άγκινάρα.

Π.— 'Ηρρες δρόμο δυνατό...
μπράβο σου, Ρωμγή Ροστάν,
δεχνείας μέ τό δράμ' αυτό
πως τό κότσα μας βατάν.

Φ.— 'Αμμ' από' άφήσω τόν Ροστάν παράδες νά μαζεύω
κι'ό κόσμος μέ τούς πετιανούς μονάχα νά χαζεύη;
Θά'σοι τόν κάνω τάλατσο και μέ τό κρεμμυδάκι
νά καταλάβω πως κι'έμεις δέν είμαστε παιδάκια,
κι' από τήν ζήλεζα σαν άσκι κι'ό Σαντακλήρ νά σκάσω...

Π.— 'Εκόντευε μέσ'στη Βουλή νά γίνη μαλεδράσι.

Φ.— 'Ας τσακωθούν... μ' άρίστους μαλλώματα και γρίνας...
θά'βγουν και σπανακόπηταις μέ γεύσι' ζαχαρένια,
και για τήν πήτα του Σπανού θά'τραγουδούν κι'έκειναις,
πού κατά τήν παράδουσι ήταν κολουθμένα.

Μ' άρίστου τά μαλλώματα και της Βουλής οι τύποι...
θά'βγουν και χόρτα σπάνια μαζί μέ τό σπανάκι,
κι'ένα ρεπάνι θά'μιλη; και τό φουμ' σάς λείπει,
κι'έν'τούτους για τήν δρεψι' ζητάτε ρεπανάκια.

Και σκόρδο θά'μονογή φικτήν δομήν άφίνου:
σκόρδα'στά μάτσα τών εχθρών κι'έλων τών μισελήνων.
Ούχ'ήττον θ'άκουσθι' φωνή και κρεμμυδάκι μεγάλη;
άν δάκρυα δέν έχετε για τούτο σας τό χάλι,
μ'έμε τά μάτια τρίψετε και τότε, δόξης θρέμματα,
Ισως σάς έλθουν δάκρυα και κλάψετε'στά ψέμματα.

Και ρόκας θά'προβάλλουνε κι'άπηγανει
και τών Ρωμηών θά'φύλουνε τό κλέθ,
κι'ένα νεροκαλόκυθο θά'λέγ
πως είναι κολουθία μέ τήν ρήγανη,
προσκλίνου εις πολλούς γλωσσικοπάνους,
όπως τούς ξεσφάξουν μ'άπηγάνους.

Π.— Τι δράμα Φασουλή, τι κλεπτορήσι...

Φ.— Θά'βάλω και γρασίδι φουτομένο,
θά'βάλω κι'ένα ξέστρωτο γαιθούρι,
σ'έκεινο νά κομιά' ελιχισμένο.

Και θά'μπαγην σιγλή
και συλλογιαμένη τώρα
κι'ή κολουθοκορράδα.

Και μία δάφνη θά'μιλη;
ώ παιδιά μου θαρρηφόρα,
βάλτε μέ με σπαράδα.

Μά θά'πη και μία μυροσίνη
δυνατά'στη Ρωμρούση;
τώρα πιά δέν στεφανώνω
παρά μασκαράδες μόνο.

Π.— 'Ο δράμα θαυμαστής πλοκής κι'άφθάστου μεγαλείου...

Φ.— Θά'βγουνε κι'άραπόσταρα καρπόσα του γαλάτου,
και θά'δηλούν τήν δύναμιν αυτού του Βασιλείου,
πού πρέπει θαύμα νά γενή για νάβλη'στά καλά του.

Π.— 'Ολοι της γης οι ποιητάι θά'σκάσουν από ζήλεζα.
Φ.— Θά'βγουν και ρέβαςι μερκαίσι και κάμποσο γογγύλας
και θά'κτυπήσουν δυνατά κάθε ψευτοφυλλάδα
και τούς ευγογγυλλίζοντας μέ λόγους τήν 'Ελλάδα.

Λοιπόν σ'άρουσι, Περικλή;

Π.— Και μ'έρωτες, μαγκούρη;
αυτοί που δέν τό νοιώθουν δέν είναι παρά μπουροσι.
Γνώμη για'αυτό διάφορος δέν θ'άκουσθι' δευτέρα...
Π.— Χόρτων κι'όσπριών πληθυσμός μεγάλος και μικρούλης,
κι'έν'μούφ'τούτων, Περικλή, θά'φαίνε'έκει πάρα
ένας και μένον άνθρωπος, ο Πλάτων ο Δρακούλης.
ο λιγυρός άπόστολος λιτής φουτεργίσι,
πού Πρόεδρο τόν έκαμαν της 'Αθήνας 'Υγείας.

Π.— Κι'ό Φιλάρετος τι κάνει...
Φ.— Τούτος είναι, Περικλέτο,
ρίσοπάστης φυτοπόγος, κι'άν δέν τρώη τό φιλέτο,
μά δέν φαίνεται' στους τύπους άσχηρός σαν τόν Δρακούλη,
γιατί τρώει ποτε ποτε και κανένα κοτοπουλί.

'Ηλιπτες δράμα σαν κι'αυτό κι'έγω πως θά'σπαράσω;
Π.— Φόρα λοιπόν ο ποιητής για νά τόν μπαγαλαρώσω.

Και καμφορασι ποικιλίας,
μ'άλλους λόγους εγγυλάσι.

'Εβγήκαν τώρα ναυτικά του Ράβου διηγήματα,
γραμμένα μ'εμπνευσαν πολλήν κοψιά και λιτεχνήματα.

'Γινουν κι'Ψών Τριαδικών πρὸς δόξαν του Κυρίου,
όπό του Πενταπέλωσι γραφών του Νεκταρίου.

'Στου γνωστού Μαρτινοπούλου τό μεγάλο Φορμακίον
'βρίσκονταί Γκλενάρ κοροσίδες αληθως ότιναιό,
όπου πρέπει νά τούς βάλη κάθε σήμα γυναικίον,
άν θραστον όντως θέλη κι'εμμελες ν'άναγνη,
Τέτοιους θαυμαστός κοροσίδες, πούναί χάρις κι'ερωστία,
πρέπει κι'άνδρες νά τούς βάζουν... σάς μιλά χωρίς σατία.